

3. Advent harmadik vasárnapja.

AZ ÚR AZ ÉN PÁSZTOROM!

Zsoltár 23,1 - 4
Ezékiel 34,11-23

Advent első vasárnapján azt hallottuk, hogy Jézus Krisztus a mi békességünk. Az előző vasárnapon annak örvendezhetünk, hogy "őbenne "bőséges a mi vigasztalásunk". Ma arra figyelhetünk, hogy "ő a mi hűséges Pásztorunk. "Ez a pásztor, akiről a próféta olyan régen beszélt, Krisztus, a mi drága Urunk... a-ki a szomjazó és eltévedt báránynak után fut a pusztába és megkeresi ott. És ha megtalálta, örömmel veszi a vállára/Lk,15,4/ Sőt még az életét is odaadja a juhokért /Ján,10,12/." /Luther/

A Pásztor képe gyakori az Ótestamentumban./Zsolt,79,13; 97,7; 100,3; És,40,11/ Ezt a képet akkor minden izraelita azonnal megértette. A pásztorok erős emberek voltak, akiknek a vadállatokkal is fel kellett venni a harcot s fel is tudták azt venni. A pásztorok egyuttal olyan emberek voltak, akik ismerték nyájukat, s akik a legalkalmasabb helyet is ismerték a nyáj legeltetésére és védelmére.

Amikor pedig Isten népe nyomorúságát akarja leírni a Biblia akkor tévelygő juhokról, szétszóródott nyájról beszél./Zsolt,119,176; 1 Pt,2,25; Ez, 34,12/ Mélyen megindító, hogy ~~száktár~~ azért indult Jézus Krisztus szíve könyörületességre a sokaságon, "mert el voltak gyötörve és szétszórva, mint a pásztor nélkül való juhok."/Mt,9,36/ Pedig mennyi írástudója, theológusa, főpapja volt annak a népnek, csak pásztorja volt kevés!

Isten ehhez a szétszóródott, pásztor nélküli nyájhoz küldötte el Szerelmes Fiát, a jó Pásztort, akiről boldogan valljuk ezzel az egyszerűségében felülmúlhatatlan szép zsoltárral: "Az Úr az én Pásztorom, nem szükölködöm."

Ebben a zsoltárban nem egy elméleti fejtegetést kapunk, hanem boldog személyes bizonyágtételt. Minden során átragyog a személyes hit és megtapasztalás öröme és derűje. Sorraiból megrajzolhatjuk, hogy mit cselekszik és milyen úton vezet a Pásztor.

Mit cselekszik a Pásztor?

Ezekről vall boldogan Dávid: nyugtat, terelget, megvidámít, vezet, vigasztal, velem van. Az, hogy füves legelőkön nyugtat és csendes vizekhez terelget; azt jelenti, hogy gondoskodik tápláltatásomról, ételemről és italomról. Gondoskodik a mindennapi kenyereimről, testemnek-lelkemnek mindennapi kenyérére. Ő ismeri, hol van a pázsitos, füves legelő, és hol van a csendes vizeknek folyása. Csak hagyjam magamat "terelgetni"!

Az pedig, hogy megvidámít és vezet, azt jelenti, hogy megújítja életemet, amikor helyes irányba tereli azt. Már Luther észrevette, hogy az eredeti kifejezés többet takar, mint amennyit általában a fordítások nyújtanak. Olyan két szó van itt, mely nemcsak a lélekre és a vezetésre vonatkozik, hanem ~~azk~~ jelenti egyrészt az egész embert a maga existenciájában, másrészt pedig nemcsak a "rossz" útról való visszatérést, hanem belső, magatartásbeli megváltozást, megtérést, újjászületést is jelent.

Vigasztal és velem van jelenti azt a boldog bizonyosságot, hogy ami a a 34. zsoltárban így szólal meg: "Közel van az Úr a megtört szívekhez, és megsegíti a sebhedt lelkeket."/19.v./ Éppen, amikor "a halál árnyékának völgyében", sötétségben és szorongatások között vezet az utam, az Ő jelenlétének jeleit, vesszejét és botját ott találom az életemben.

Mi tudjuk már, hogy a jó Pásztor még többet tett értünk en-

nél, életét adta a juhokért./Jn,10,11/

Milyen úton vezet a Pásztor?

Füves legelőkön, csendes vizekhez, az igazság övényeiben, és a halál árnyékának völgyében. Füves, pázsitos legelő azt jelenti hogy nem éheztet, sőt bőségben tart. Félreérthetetlenül kijelentette, hogy "az az Istennek kenyere, amely mennyből száll alá, és életet ad a világnak." S amikor kérték ezt a kenyeret, így válaszolt: "En vagyok az életnek ama kenyere; aki hozzám jó semmiképpen meg nem éhezik..." /Jn,6,33.35/ Ő tudta, hogy "az élet több mint az eledel, és a test, mint az öltözet" /Mt,6,25/. Kijelentette, hogy nemcsak kenyérral él az ember, hanem minden ígérel, amely Istennek szájából származik, /Mt,4,4/ Így vezeti az Ő nyáját füves, pázsitos legelőre, ahol adja "az életnek ama kenyérét", adja Önmagát, áldozatát. - Csendes vizekhez terelget, jelenti azt a békességet, nyugalmat, amit a világ nem adhat, de nem is vehet el. - Az igazság övényeiben pedig azt a keskeny, igaz utat jelentik, amelyen át a mennybe vezet.

S ebbe a derűs, boldog felsorolásba sötét háttérként belerajzolódik "a halál árnyékának völgye". Azt jelenti számunkra, hogy aki a jó Pásztor után megy, annak is át kell mennie nem egyszer a szükségnek, a veszélynek, a sötétségnek a völgyén. Nem igaz az, hogy mindig csak a napos oldalon vezeti az övéit a Pásztor. Sőt sokkal inkább az igaz, amit Kálvin tanított, hogy Isten országában egy kitüntetés van: a nagyobb kereszt és a több szenvedés. De boldog örömmel tudhatom, hirdethetem, "ott is velem vagy, a te vessződ és botod, azok vigasztalnak engem!"

Ezek után, azt remélem, könnyebben megértünk valamit Dávid hitvallásából: "nem szűkölködöm." Igen, akinek ilyen Pásztora van azt ^x nem szűkölködhet, nem panaszkodhat, nem elégedetlenkedhetik

Egy felejthetetlen emlékemmel zárom bizonyágtételemet. Egyik esztendőben, a szilveszter esti hálaadó istentisztelet után a gyülekezet néhány tagjával az imateremben együtt töltöttünk még néhány órát, íge- és imaközösségben. Ott hallottam az egyik legszebb imádságot, amit életemben hallottam. K.Bözi örvendező arccal ezt imádkozta: "Köszönöm Uram, hogy ez esztendőben is őriző pásztorom voltál és nem szűkölködtem semmiben." Ehhez tudni kell, hogy ha valaki ismerte a szegénységet és a nyomorúságot, akkor beteg férje, két kicsi leánykája, és a saját maga erőtelensége között ő ismerte. És mégis, olyan őszinte szívvel, túláradó örömmel tudta mondani háláját, hogy ma is mindig megújulok, ha reá és imádságára gondolok.

Úgy áldjon meg bennünket, magyar református keresztyéneket a mi hűséges Istenünk, hogy életünk boldog bizonyágtétele lehessen az egyszerű, őszinte szó: "Az Úr az én Pásztorom, nem szűkölködöm." Amen.

Néhány megjegyzés:

A nafsi jesóbbét kifejezés többet takar, mint amennyit a fordítások általában nyújtanak. Már Luther is rámutatott arra, hogy a nefes szó nemcsak a lelket, hanem a testet is jelenti /Mülhaupt, Luthers Pealmenauslegung I.312-13/: tehát az egész embert a maga existenciájában. A sub íge pedig - köztudomásúan - nemcsak külsőleg megfordulást, visszatérést a "rossz" utról jelent, hanem belső, magatartásbeli megváltozást, megtérést, újjászületést is./Pálfi/